

Nr 164.

Av herr **Bodin, Gunnar, m. fl.**, om anslag till det frivilliga skytteväsendets befrämjande.

Årets statsverksproposition upptager icke något anslag för det »frivilliga skytteväsendets befrämjande».

Allt sedan sitt första framträdande i vårt land, alltså i mera än 70 år, har den frivilliga skytterörelsen åtnjutit statsunderstöd av riksdagen, och Kungl. Maj:t har med undantag allenast för två riksdagar framlagt proposition om beviljandet av sådant understöd. Enligt alla sakkunnigas utsago är det frivilliga skytteväsendet också av den allra största betydelse för försvaret icke blott genom underlättande av den värnpliktiges utbildning i en av de viktigaste och mest svårlärda övningsgrenarna utan också genom underhållet och utvecklandet av under värnpliktstiden förvärvade färdigheter. Men även från parlamentariskt håll har den frivilliga skytterörelsen lämnats motsvarande erkännande. Försvarsrevisionen gör sålunda bland annat i sitt år 1923 avgivna betänkande följande uttalande: »Att den frivilliga skytterörelsen, med den omfattning den numera erhållit, ur försvarssynpunkt måste tillmätas ett mycket stort värde, torde icke kunna bestridas. Genom densamma beredas de värnpliktiga tillfälle att såväl före påbörjandet av den militära tjänstgöringen förvärva sig skjutskicklighet som efter dennas fullgörande på ett effektivt sätt underhålla densamma». Den personliga skjutskicklighetens betydelse under ett krig är också alltså lika stor som fordom. Den frivilliga utbildningens värde förringas heller icke, även om reformer ifråga om infanteriets beväpning med ökat antal automatgevär skulle vara att vänta. Även för deras handhavande erfordras goda skyttar, om de skola bliva till avsedd nytta. Under alla förhållanden kommer sålunda den frivilliga skytterörelsen att hava en stor uppgift att fylla. Men organisationen kan icke fortfara i den för försvaret betydelsefulla form, som den nu har, utan det livgivande underhåll, som statsunderstödet utgör. Indrages detta, skulle nog skytteidrotten allt fortfarande komma att kvarstå såsom en spillra av den nuvarande starka rörelsen, men man måste då befara, att den snart nog förlorar sin karaktär, att den glider in i former, som sakna värde för försvaret. Utvecklingen skulle då med all sannolikhet gå i den riktningen, att det bleve ett sportskytte med s. k. målskjutningsmaskiner. Skjutning med de enklare konstruerade armégevären och övningarnas bedrivande efter ett med hänsyn till såväl idrott som försvar anpassat program skulle i allt mindre och mindre utsträckning komma ifråga. Samtidigt skulle de från försvarssynpunkt så särskilt viktiga övningarna i fältskjutning, vilka i synnerhet på senare tider omfattats med mycket stort intresse, mycket snart försvinna.

I varje fall skulle det frivilliga skytteväsendet icke kunna bevaras såsom den verkliga folkrörelse, det nu är, ty utan statens bistånd kunde endast de väntas skjuta, som hava råd därtill. Men ett av de mest utmärkande och tilltalande dragen hos vår tids skytterörelse är just dess sant demokratiska karaktär. Och denna är till stor del beroende av statsunderstödet. Det samma har också — huru ringa del det än utgjort av de för rörelsens utövande föranledda självkostnaderna — gjort det möjligt för befolkningen i fattiga och avlägset liggande bygder att vara med i utbildningsarbetet. Det har emellertid redan visat sig, att minskningen av statsbidraget övat sitt ogynnsamma inflytande på verksamheten i dylika trakter. Flera hundra föreningar hava sålunda nödgats att av brist på medel upphöra med sin verksamhet. En fortsatt utveckling i denna riktning skulle få för hela rörelsen katastrofala verkningar. Sanningen härav torde tillfullo bestyrkas därav, att statens organisationsnämnd i sitt 1931 avgivna betänkande ansett sig böra såsom sin uppfattning framhålla, »att de föreslagna nedskärningarna (från 470,000 till 280,875 kronor, vilka också av riksdagen godkändes) vore så betydande, att för den händelse statsmakterna ansåge sig böra jämväl i framtiden befrämja skytteväsendet, statsbidraget icke under någon längre tid torde kunna hållas nere vid det nu föreslagna beloppet, utan att skytterörelsens verksamhet äventyrades».

Med hänsyn till det statsfinansiella läget synes det dock icke möjligt att heller för det nästkommande budgetåret avse ett högre anslag än det, som för närvarande utgår, men att helt och hållet slopa skytteanslaget är enligt vår uppfattning en åtgärd, som riksdagen icke kan taga på sitt ansvar med hänsyn till härav följande konsekvenser för skytterörelsen och dess verksamhet. Det skulle vara att tillspillogiva värden, som det skulle vara svårt, ja, kanske omöjligt att återvinna.

På grund av vad som ovan anförts få vi vördsamt hemställa, att riksdagen måtte besluta,

att för det frivilliga skytteväsendets befrämjande skall för budgetåret 1933/1934 upptagas ett anslag under fjärde huvudtiteln å 280,875 kronor.

Stockholm den 21 januari 1933.

<i>Gunnar Bodin.</i>	<i>Anton Pettersson.</i>	<i>Per Gustafsson.</i>
<i>Gustaf W. Roos.</i>	<i>Gustaf Tamm.</i>	<i>Axel Nylander.</i>
<i>Gustaf Boman.</i>	<i>Karl Mellén.</i>	<i>Ernst Lundell.</i>
<i>K. W. Bodin.</i>	<i>Hj. Halvarsson.</i>	<i>Carl Bengtsson.</i>
<i>Gustaf Velander.</i>	<i>Israel Lagerfelt.</i>	<i>P. Sandström.</i>
<i>Carl Lindmark.</i>	<i>Uno Wijkström.</i>	<i>Arvid Thelin.</i>
<i>Joh. Johansson,</i> Friggeråker.	<i>J. A. Larsson.</i>	<i>K. G. Westman.</i>